

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

08 noiembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

președinte - Ghenadie Nicolaev,

judcătorii - Constantin Alerguș, Vladimir Timofti,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Chiriac Cristin în numele inculpatei Liurca Eugenia, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) din 20 februarie 2017 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 mai 2017, în cauza penală în privința lui

Liurca Eugenia

Termenul de examinare a cauzei:

instanța de fond: 03.01.2017-20.02.2017;

instanța de apel: 16.03.2017-04.05.2017;

instanța de recurs: 25.07.2017-08.11.2017.

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală legal executată.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) din 20 februarie 2017, adoptată în ordinea prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, Liurca E. a fost condamnată în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, la 2 ani închisoare. În baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, la 3 ani închisoare, iar în temeiul art. 84 alin. (1) Cod penal, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsa cu închisoare pe termen de 3 ani și 2 luni.

Conform prevederilor art. 64 alin. (5) Cod penal, pedeapsa stabilită lui Liurca E. prin sentința Judecătoriei Anenii Noi din 23.03.2016, sub formă de amendă în mărime de 250 unități convenționale, a fost înlocuită cu închisoare, calculându-se o lună de detenție pentru 50 unități convenționale.

În baza art. 85 Cod penal, prin cumulul parțial de sentințe, la pedeapsa aplicată prin noua sentință i-a fost adăugat parțial pedeapsa neexecutată a pedepsei stabilite prin sentința Judecătoriei Anenii Noi din 23 martie 2016 și sentința Judecătoriei Hîncești din 02 martie 2016, fiindu-i stabilită pedeapsă definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 4 ani, cu executare în penitenciar închis, pentru femei.

Acțiunea civilă înaintată de către părțile vătămate a fost admisă, fiind dispusă încasarea din contul lui Liurca Eu. în beneficiul lui Stați M. a sumei de 2 000 lei, în beneficiul lui Bondarenco Ev. a sumei de 840 lei și a lui Lucic Ev. a sumei de 7 031 lei.

2. Pentru a pronunța sentința prima instanță a reținut că, Liurca Eu. urmărind scopul dobândirii bunurilor altei persoane prin înșelăciune și abuz de încredere, la 26.06.2016, în intervalul orelor 10⁰⁰-11⁰⁰, aflându-se pe teritoriul Peții Centrale de pe str. Mitropolit Varlaam, 63, mun. Chișinău, sub pretextul efectuării unui apel telefonic a însușit de la Stati M. telefonul mobil de model "HS Microsoft Lumia 4", cu emei 356492068054922, în valoare de 2 000 lei, după care a plecat de la fața locului, cauzând părții vătămate un prejudiciu material în proporții considerabile.

Tot ea, urmărind scopul sustragerii pe ascuns a bunurilor altei persoane a intrat în relații de prietenie cu Lucic Ev. și, folosindu-se de încrederea acordată de către ultimul, la 26.07.2016, în intervalul orelor 08¹⁰-20⁰⁰, aflându-se la domiciliul temporar al acestuia, situat pe str. Grenoble, 161/4, ap. 3, mun. Chișinău, pe care el l-a închiriat împreună cu Bondarenco Ev. și Gorbatiuc St., conștientizând ilegalitatea acțiunilor și dorind survenirea urmărilor, profitând de faptul că se afla în apartament de una singură, a sustras un laptop de model "Lenovo", în valoare de 7 000 lei, o gentuță pentru bărbați în valoare de 30 lei și un modem de model "ZTE", în valoare de 1 lei, bunuri materiale care aparțin lui Lucie Ev., în rezultatul cărui fapt părții vătămate i-a fost cauzat un prejudiciu material în proporții considerabile.

Tot ea, a sustras bunuri materiale care aparțin și lui Bondarenco Ev. și anume: o vestă de tip sport în valoare de 8 00 lei și o pereche de ciorapi pentru bărbați în sumă de 40 lei, în rezultatul cărui fapt părții vătămate i-a fost cauzat un prejudiciu material în proporții considerabile.

3. Împotriva sentinței a declarat apel avocatul Chiriac C. în numele inculpatei, care a solicitat casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care să fie dispusă amânarea executării pedepsei stabilite inculpatei, până la atingerea de către copilul minor a vârstei de 8 ani.

În motivarea apelului declarat, autorul acestuia a menționat că, amânarea executării pedepsei pentru Liurca Eu. constituie o posibilitate a instanței de judecată și nu o obligațiune a acesteia. Ea poate fi aplicată în cazul în care instanța va constata că persoana vinovată și acțiunile ei nu prezintă un pericol real pentru societate. Aici un rol important are atitudinea inculpatei față de educația copilului și întreținerea acestuia.

4. Prin decizia Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău din 04 mai 2017, apelul declarat a fost admis, fiind casată sentința inclusiv din oficiu și pronunțată

o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care a fost exclus calificativul "lit. c)" de la art. 186 alin. (2) Cod penal, incriminat inculpatei. În rest sentința a fost menținută fără modificări.

5. Instanța de apel a statuat că, instanța de fond a încadrat acțiunile inculpatei în baza art. 190 alin. (2) lit. c) și art. 186 alin. (2) lit. c) și d) Cod penal, însă, nu a ținut cont de faptul că potrivit probelor administrate de către partea acuzării, în acțiunile inculpatei în partea ce ține de învinuirea adusă în baza art. 186 alin. (2) Cod penal, lipsește calificativul "lit. c)" Cod penal, "*prin pătrundere în încăpere, în alt loc pentru depozitare sau în locuință*", respectiv, instanța de fond, eronat a recunoscut-o vinovată pe inculpată în baza art. 186 alin. (2) lit. c) și d) Cod penal.

Consecvent, instanța de apel a menționat că, instanța de fond, pe capătul de acuzare în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 Cod penal, eronat a calificat fapta inculpatei, or, atât prin ordonanța de punere sub învinuire, (f.d. 120, vol. I), cât și prin rechizitoriu, Liurca Eu., a fost pusă sub învinuire în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, instantaneu, instanța de apel reținând din materialele cauzei, dar și din cele relatate de persoanele audiate că inculpata a comis furtul, adică, *sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârșit cu cauzare de daune în proporții considerabile* - infracțiune prevăzută de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal.

Mai mult, instanța de apel a menționat că, deși prin dispozitivul sentinței contestate, instanța de fond a recunoscut-o vinovată pe inculpată de comiterea infracțiunii prevăzute la 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, în parte motivării, după cercetarea probelor, instanța a conchis că inculpata a comis infracțiunea prevăzută de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal.

Astfel, în prezența acestor circumstanțe, instanța de apel a considerat întemeiat de a indica că Liurca Eu. a comis infracțiunea prevăzută de 186 alin. (2) lit. d) Cod penal și, respectiv, a exclude lit. c) indicată în dispozitivul sentinței, or, conform art. 325 Cod de procedură penală, judecarea cauzei în primă instanță se efectuează numai în privința persoanei puse sub învinuire și numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu. Modificarea învinuirii în instanța de judecată se admite dacă prin aceasta nu se agravează situația inculpatului și nu se lezează dreptul lui la apărare. Modificarea învinuirii în sensul agravării situației inculpatului se admite numai în cazurile și în condițiile prevăzute de prezentul cod.

În rest, instanța de apel analizând probele anexate la materialele cauzei, prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței și utilității lor, a stabilit că inculpata a comis infracțiunile prevăzute de art. art. 190 alin. (2) lit. c) și 186 alin. (2) lit. d) Cod penal.

Totodată, probele cercetate de către instanța de apel au coroborat cu declarațiile oferite de către inculpată.

În partea ce ține de stabilirea pedepsei, instanța de apel a conchis că, instanța de fond a aplicat o pedeapsă echitabilă, în limitele prevăzute de norma legală, astfel, nu a putut fi reținută solicitarea apărării în partea aplicării în privința inculpatei a prevederilor art. 96 Cod penal, or, după cum s-a stabilit atât, în instanța de fond, cât și în instanța de apel, în acțiunile inculpatei este prezentă recidiva conform art. 34 alin. (1) Cod penal, adică comiterea cu intenție a uneia infracțiuni de o persoană cu antecedente penale pentru o infracțiune săvârșită cu intenție.

Astfel, instanța de apel a relevat că, prin aplicarea față de inculpată a prevederilor art. 96 Cod penal, nu va fi atins scopul indicat de legiuitor la art. 61 Cod penal.

Mai mult, art. 96 Cod penal, nu poartă un caracter imperativ, ci reprezintă doar o posibilitate a instanței, o alternativă, de care poate fi făcut uz doar atunci când se atestă circumstanțe ce indică la posibilitatea corectării persoanei, prin amânarea executării pedepsei, însă în speță, astfel de circumstanțe nu au fost identificate, nu au fost prezentate de apărare și nici probate.

6. Împotriva hotărârilor nominalizate declară recurs ordinar avocatul Chiriac C. în numele inculpatei, care, fără a invoca vre-un temei de drept din cele prevăzute la alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, solicită casarea acestora și pronunțarea unei noi hotărâri de amânare a executării pedepsei de către inculpată până la atingerea de către copilul minor a vârstei de 8 ani.

În motivarea recursului ordinar, autorul invocă argumente similare cu cele indicate anterior în apel de către partea apărării și descrise la *pct. 3. al prezentei decizii*, suplimentar menționând că, amânarea executării pedepsei de către inculpată constituie o posibilitate a instanței de judecată și nu o obligațiune a acesteia.

Adițional partea apărării menționează că, potrivit *caracteristicii emisă de către Primăria s. Șerpeni r. Anenii Noi, nr.157 din 3.08.2016*, inculpata face parte dintr-o familie de muncitori, în concubinaj, divorțată locuiește în sat, împreună cu mama și un frate, nu este încadrată în câmpul muncii, muncește ocazional cu ajutorul mamei și a mătușii crește și educă un copil minor.

Totodată, inculpata s-a aflat în prezenta cauză în stare de arest, anterior a fost judecată pentru infracțiuni similare, dar potrivit art. 16 alin. (3) Cod penal, se califică ca infracțiuni *mai puțin grave*, astfel din cele expuse potrivit art. 76 alin. (1) lit. c), f), k) Cod penal, este o circumstanță atenuantă, iar potrivit art. 77 alin. (2) Cod penal, nu sânt circumstanțe agravante, drept consecință potrivit art. 34, 78 Cod penal și art. 364¹ Cod de procedură penală

Instanțele inferioare urmau s-o condamne pe inculpată în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, la 3 luni închisoare, în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, la 1 an și 4 luni închisoare, iar în temeiul art. 84 Cod penal, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, să-i fie stabilită pedeapsa cu închisoare pe un termen de 1 an și 5 luni, cu executarea în penitenciar închis, pentru femei.

Conform prevederilor art. 64 Cod penal pedeapsa stabilită prin sentința Judecătorei Anenii Noi din 23.03.2016, sub formă de amendă în mărime de 250 unități convenționale, urmează a fi înlocuită cu închisoare, calculându-se o lună de închisoare pentru 50 unități convenționale (în cazul în care exista încheierea judecătorei de instrucție), astfel calculându-se 5 luni de închisoare. În baza art. 85 Cod penal, prin cumul parțial de sentințe, a adăuga la pedeapsa aplicată prin noua sentință parțial din pedeapsa neexecutată a pedepsei stabilite prin sentința Judecătoria Aneni Noi din 23.03.2016 și Judecătoria Hîncești din 02.03.2016 și a-i stabili pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 1 an și 7 luni, cu executare în penitenciar semiînchis, pentru femei, iar în temeiul art. 96 Cod penal, să fie dispusă amânarea executării pedepsei.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității acestuia, din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul declarat este vădit neîntemeiat.

Reieșind din textul recursului declarat, instanța atestă că, recurentul nu a făcut trimitere la vreun temei concret din cele stipulate în art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, însă Colegiul penal reține că, din textul recursului, argumentele invocate se cuprind în temeiul pentru recurs prevăzute la pct. 10) Cod de procedură penală, din care rezultă că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când *s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale*,

Analizând acest temei în raport cu motivele invocate în recurs, Colegiul penal constată că acesta nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, lipsind temeiuri de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărârilor contestate.

Potrivit conținutului recursului, recurentul este de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpatei Liurca Eu. și critică hotărârile judecătorești numai în partea stabilirii pedepsei, invocând că, instanțele inferioare au individualizat greșit pedeapsa aplicată, totodată, în speță nu au fost identificate careva interdicții de aplicare a prevederilor art. 96 Cod penal, or, inculpata crește și educă un copil minor, se caracterizează pozitiv la locul de trai, nu este încadrată în câmpul muncii, și-a recunoscut vinovăția, s-a căit sincer de cele comise, iar în instanța de fond, cauza a fost examinată procedură simplificată.

Motivele recurentului, precum că instanțele de fond incorect au individualizat pedeapsa și neîntemeiat nu au dispus amânarea executării pedepsei în temeiul art. 96 Cod penal, Colegiul penal le consideră neîntemeiate.

La acest capitol, Colegiul penal atestă că, potrivit art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor, având drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnatului, cât și a altor persoane.

Totodată, conform art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă, iar la stabilirea categoriei și termenului pedepsei instanța de judecată are obligația să țină seama de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Colegiul penal menționează, că la stabilirea pedepsei inculpatei, atât prima instanță, cât și cea de apel, au ținut seama pe deplin de principiile de aplicare a pedepsei prevăzute de art. 61 Cod penal, de criteriile generale de individualizare a ei, stipulate în art. 75 Cod penal, de toate circumstanțele cauzei care agravează ori atenuează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corijării și reeducării acesteia și corect au conchis că inculpata a comis o infracțiune *gravă* și *alta mai puțin gravă* din intenție, iar la momentul săvârșirii acestora avea antecedentele penale nestinse (art. 111 Cod penal), astfel, anterior inculpata a fost condamnată pentru săvârșirea infracțiunilor similare, prin urmare corectarea și reeducarea inculpatei este posibilă doar prin aplicarea unei pedepse cu închisoare.

Colegiul reiterează faptul că, în speță, judecarea cauzei penale a avut loc în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, în conformitate și cu respectarea prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală și potrivit alin. (8) al

acestui articol, inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă în baza probelor administrate la faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare.

Colegiul penal atestă că, sancțiunile articolelor în baza cărora a fost condamnată Liurca Eu., prevăd: *amendă în mărime de la 650 la 1350 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 180 la 240 de ore, sau cu închisoare de până la 4 ani*, în cazul infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal și, *amendă în mărime de la 500 la 1 000 unități convenționale sau închisoare de la 2 la 6 ani, în ambele cazuri cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de până la 3 ani*, în cazul infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal.

Însă, în cauză deferită, se constată că, potrivit sentinței adoptate în ordinea prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, Liurca Eu. a fost condamnată în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, la 2 ani închisoare și în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, la 3 ani închisoare, iar conform prevederilor art. 84 alin. (1) Cod penal, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsa cu închisoare pe termen de 3 ani și 2 luni. Conform prevederilor art. 64 alin. (5) Cod penal, pedeapsa stabilită lui Liurca E. prin sentința Judecătorei Anenii Noi din 23.03.2016, sub formă de amendă în mărime de 250 unități convenționale, a fost înlocuită cu închisoare, calculându-se o lună de închisoare pentru 50 unități convenționale. În baza art. 85 Cod penal, prin cumulul parțial de sentințe, la pedeapsa aplicată prin noua sentință i-au fost adăugate parțial pedepsele neexecutate stabilite prin sentința Judecătorei Anenii Noi din 23.03.2016 și sentința Judecătorei Hîncești din 02.03.2016, fiindu-i stabilită pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 4 ani, cu executare în penitenciar închis, pentru femei. După care, legalitatea sentinței a fost verificată de către instanța de apel, care a menținut condamnarea lui Liurca Eu., statuând că corect prima instanța a apreciat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei și just a individualizat pedeapsa stabilită în privința acesteia. Or, criticele apelantului în partea ce ține de solicitarea casării sentinței în latura pedepsei, au fost respinse, ca nefondate.

La baza acestei concluzii, instanțele judecătorești au acordat deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal, au ținut cont de circumstanțele cauzei, legate de scopul și motivele faptei, gravitatea infracțiunilor săvârșite, care fac parte din categoria celor *grave* și *mai puțin grave*, de faptul că inculpata și-a recunoscut vina și s-a căit sincer, precum și de persoana inculpatei, care anterior a fost condamnată pentru săvârșirea infracțiunilor similare și a comis o nouă infracțiune ce constituie recidivă, astfel fiind predispusă de a comite infracțiuni,

de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatei, precum și de prevenirea de a săvârși infracțiuni noi.

Colegiul penal menționează că argumentele recurentului, precum că la stabilirea pedepsei instanța de apel, nu a ținut cont de circumstanțele atenuante prezente în cauză, precum că inculpata a recunoscut vina, nu pot fi reținute, deoarece recunoașterea vinei este o circumstanță atenuantă, mai mult că această circumstanță este un drept al inculpatei, care deja a fost luat în considerație de către instanța de fond la aplicarea pedepsei pentru săvârșirea infracțiunilor de *furt și escrocherie*.

Or, recunoașterea vinovăției care atrage incidența procedurii simplificate, nu poate valorifica ca o circumstanță atenuantă judiciară prevăzută de art. 76 alin. (1) lit. f) Cod penal, deoarece ar însemna că aceleiași situații de drept să i se acorde o dublă valență juridică.

În aceste condiții, Colegiul penal, consideră că n-a fost constatată prezența în speța examinată a careva erori de drept, ce ar servi drept temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei contestate.

În cât privește solicitarea recurentului privind amânarea executării pedepsei închisorii de către inculpată, Colegiul penal reține că, art. 96 Cod penal, nu poartă un caracter imperativ, ci reprezintă doar o posibilitate a instanței, o alternativă, de care poate fi făcut uz doar atunci când se atestă circumstanțe ce indică la posibilitatea corectării persoanei, prin amânarea executării pedepsei, însă în speță, astfel de circumstanțe nu au fost identificate, nu au fost prezentate de partea apărare și nici probate.

Totodată, în acțiunile inculpatei este prezentă *recidiva* conform art. 34 alin. (1) Cod penal, adică comiterea cu intenție a uneia infracțiuni de o persoană cu antecedente penale pentru o infracțiune săvârșită cu intenție, astfel, prin aplicarea față de inculpată a prevederilor art. 96 Cod penal, nu va fi atins scopul indicat de legiuitor la art. 61 Cod penal.

Mai mult, modificare regimului de executare a pedepselor ar constitui o reacție disproporțională în aplicarea legii penale sau o încurajare a comportamentului infracțional de acest gen.

Colegiul penal consideră relevant de a specifica că, argumentele invocate de recurent în cererea sa de recurs au constituit obiect de examinare la judecarea cauzei în instanța de apel, deoarece după conținutul lor sunt similare celor consemnate în cererea de apel, respectiv asupra acestora instanța de apel s-a expus argumentat în hotărârea pronunțată, așa cum este indicat și în *pct. 5 din prezenta decizie*, soluție pe care instanța de recurs o consideră legală și argumentată, însușind argumentele ei, reiterarea cărora nu mai este necesară (*jurisprudența CtEDO, cauza Rebait și alții c. Franței, din 25.02.1995, nr. 26564/1995*).

Din considerentele expuse, Colegiul penal conchide că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale prescrise la art. 414 - 418 Cod de procedură penală, impunându-se în consecință inadmisibilitatea recursului ordinar declarat la caz, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Chiriac Cristin în numele inculpatei Liurca Eugenia, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 mai 2017, în cauza penală în privința lui *Liurca Eugenia*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 07 decembrie 2017.

Președinte

Ghenadie Nicolaev

Judecătorii

Constantin Alerguș

Vladimir Timofti